

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 593/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], občana Ukrajiny, [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti upovedomeniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 17/25/1000-8 zo 6. augusta 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 v spojení s porušením čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 13, čl. 36 ods. 1 v spojení s porušením čl. 8 ods. 2 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), podľa čl. 7 a čl. 47 v spojení s porušením čl. 48 ods. 1 a čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 v spojení s porušením čl. 6 ods. 2 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV/3 Pz 17/25/1000-8 zo 6. augusta 2025 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté upovedomenie generálneho prokurátora a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Domáha sa tiež primeraného finančného zadostučinenia 10 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Kriminálneho úradu finančnej správy z 27. februára 2024 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279

ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

3. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave uznesením zo 17. apríla 2025 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

4. Následne sťažovateľ podaním z 9. mája 2025 podal návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a navrhol, aby generálny prokurátor podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1, 2, § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie krajskej prokuratúry a všetky nadväzujúce rozhodnutia a aby vec vrátil na vyšetrovanie na ďalšie rozhodnutie.

5. Dňa 13. augusta 2025 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie generálneho prokurátora zo 6. augusta 2025, v zmysle ktorého generálny prokurátor nezistil dôvody na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku a upovedomil sťažovateľa v súlade s § 365 ods. 1 Trestného poriadku, že podanému návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní nevyhovel.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov podľa ústavy, listiny, charty a dohovoru napadnutým upovedomením generálneho prokurátora, a to práva na inú právnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na spravodlivý proces, princípov stíhania len zo zákonných dôvodov a prezumpcie neviny, práva na ochranu súkromia a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Sťažovateľ v tomto kontexte namieta, že generálny prokurátor vybavil jeho návrh arbitrárne, keď svoje vyrozumenie dostatočne neodôvodnil a nereagoval na podstatné námietky sťažovateľa.

7. Sťažovateľ vo svojom návrhu adresovanom generálnemu prokurátorovi namietal predovšetkým (i) nenaplnenie znakov trestného činu; (ii) nenaplnenie znakov konania formou spolupáchateľstva; (iii) nedostatočné zistenie skutkového stavu pre potreby vznesenia obvinenia; (iv) nedostatočné, nesprávne a nezákonné vysporiadanie sa s materiálным korektívom podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona; (v) nezákonné vykonanie prehliadky iných priestorov a vozidla; (vi) nezákonné vykonanie domovej prehliadky; (vii) porušenie princípu prezumpcie neviny sťažovateľa a (viii) nezákonne zaistené mobilné telefóny a nezákonný znalecký posudok.

8. Sťažovateľ argumentoval, že prokurátorka sa nedostatočne vysporiadala s tým, že sťažovateľ nemá žiaden vzťah k spoločnosti [REDAKOVANÉ] [ktorej patrí hala v [REDAKOVANÉ], kde orgány činné v trestnom konaní (ďalej aj „OČTK“) vykonali prehliadku] a nemá žiaden vzťah k spoločnosti [REDAKOVANÉ] (prenajímateľ predmetnej haly), a preto sťažovateľovi nie je zrejmé, ako OČTK dospeli k záveru, že práve sťažovateľ prechovával (mal v držbe) tabakové výrobky bez označenia platnou slovenskou kontrolnou známkou, ktoré sa mali nachádzať v predmetnej hale. Len samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nachádzal v čase výkonu prehliadky v hale (a výrobky nakladal vysokozdvížným vozíkom), ešte nemôže založiť záver, že tieto tabakové výrobky boli v jeho držbe, teda že ich prechovával práve sťažovateľ, resp. že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že tieto tabakové výrobky boli neoznačené. Sťažovateľ viackrát uviedol, že je len kamionistom a do haly

prišiel naložiť tovar, ktorý nie je v jeho držbe a ani ho neprechováva. Neobstojí ani argument prokurátorky, že sťažovateľ nie je bežný kamionista, keďže je spoločníkom obchodnej spoločnosti (), ved' je bežné, že vodiči kamiónov svoje povolanie vykonávajú ako živnostníci alebo prostredníctvom malých obchodných spoločností. Zároveň je irelevantné tvrdenie OČTK, že sa sťažovateľ a spoluobvinený v predmetnej hale nachádzali (pohybovali) opakovane. Vyšetrovateľ sa snaží v uznesení o vznesení obvinenia navodiť dojem vysokej závažnosti skutku tým, že aj v skutkovej vete, ako i v odôvodnení uviedol, že obvinení mali konať v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech sebe alebo inému, avšak takýto záver nevyplýva z jediného dôkazu. Z uznesenia o vznesení obvinenia vôbec nevyplýva, ktorú alineu § 279 ods. 1 Trestného zákona mal sťažovateľ porušiť. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4Tdo/26/2016) je vznesenie obvinenia najdôležitejším procesným úkonom prípravného konania, pričom k takémuto úkonu musí byť záver o tom, že trestný čin spáchala konkrétna osoba, dostatočne odôvodnený, a to konkrétnymi a presvedčivými zisteniami a dôkazmi, pričom dôvodnosť vzneseného obvinenia konkrétnej osobe musí byť vyššia ako dôvodnosť začatia trestného stíhania vo veci.

9. Z doterajších skutkových zistení vyplýva, že sťažovateľ a spoluobvinený () boli prichytení pri koordinovanej manipulácii s nelegálne vyrobenými spotrebiteľskými baleniami cigariet bez označenia platnou slovenskou kontrolnou známkou. Spoluobvinený mal pri sebe kľúč od haly, v ktorej sa nachádzali tabakové výrobky, ako aj komponenty na nelegálnu výrobu cigariet. Je ale zjavné, že obvinení spoločným konaním nemohli prechovávať v predmetnej hale tabakové výrobky, keďže ani jeden z nich nie je vlastníkom a ani nájomcom haly. Obdobne OČTK neodôvodnili a ani nepreukázali, že by sa obvinení dohodli výslovne alebo konkludentne na spáchaní nejakého trestného činu. OČTK nepreukázali a neodôvodnili vzájomný vzťah obvinených, a teda ani dohodu o spáchaní trestného činu.

10. Konanie formou spolupáchateľstva vyžaduje podľa § 20 Trestného zákona spoločné naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, ako aj spoločný úmysel páchatel'ov spáchať trestný čin. Takýto záver však z odôvodnenia OČTK nevyplýva a nie je ani odôvodnený v rovine potrebnej (dostatočnej) na vznesenie obvinenia.

11. Sťažovateľ len ako kamionista nakladal tovar, preto mohol maximálne konať len ako účastník formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Napokon ale ani na túto kvalifikáciu nie sú splnené zákonné podmienky, pretože neexistuje a nie je stotožnený hlavný páchatel'. Pri účasti totíž platí zásada akcesority, teda trestná zodpovednosť účastníka je závislá od trestnej zodpovednosti hlavného páchatel'a. V aktuálnom štádiu konania sťažovateľ nemôže byť postihnutý ani za konanie formou účasti, pretože nie je stotožnený hlavný páchatel'.

12. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že na základe príkazu súdu na prehliadku iných priestorov a pozemkov bola 25. februára 2025 v čase o 19.00 h vykonaná táto prehliadka v objekte špecifikovanej haly v k. ú. obce (okres), kde vykonáva svoju podnikateľskú činnosť . Počas prehliadky boli zaistené cigarety v špecifikovanom množstve, všetky bez označenia platnou slovenskou kontrolnou známkou, pričom niektoré spotrebiteľské balenia sa nenachádzali iba v kartónových krabiciach v hale, ale aj v izbe na druhom poschodí na rôznych miestach voľne viditeľné. V rovnaký deň bola vykonaná aj prehliadka návesu, ktorý sa nachádzal na príľahlom pozemku haly v k. ú. obce (podľa plachty návesu malo ísť o náves spoločnosti). Počas prehliadky návesu

bolo zaistené špecifikované množstvo tabakovej sušiny bez označenia platnou slovenskou kontrolnou známku.

13. Zo zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov vyplýva, že sťažovateľ ako podozrivý a ako spoločník pri predmetnej prehliadke nebol prítomný, keďže v čase jej výkonu bol zadržaný. Pri prehliadke bola prítomná [REDAKOVANÉ] (konateľka [REDAKOVANÉ]), pričom aj poučenie podľa § 106 Trestného poriadku, ako aj výzva podľa § 104 Trestného poriadku smerovali k jej osobe, a nie k sťažovateľovi. [REDAKOVANÉ] je konateľkou [REDAKOVANÉ], ale v danej trestnej veci nebola ani zadržanou a ani podozrivou, preto proti nej nemohli smerovať poučenie a výzva podľa § 104 a § 106 Trestného poriadku.

14. V zmysle judikatúry najvyššieho súdu (6To/12/2019, 2Tdo/15/2020) uvedená prehliadka iných priestorov nebola vykonaná zákonným spôsobom a zaistené veci v nej nemôžu byť zákonným dôkazným prostriedkom vzhľadom na to, že OČTK si nezabezpečili k prehliadke prítomnosť sťažovateľa. Predmetný úkon (prehliadka) sa týkal priamo sťažovateľa ako obvineného, sťažovateľ teda nebol ani poučený o dobrovoľnom vydaní vecí.

15. Neobstojí argument generálneho prokurátora, že Trestný poriadok neupravuje povinnosť OČTK zabezpečiť prítomnosť podozrivého na výkone prehliadky. Je potrebné vnímať sťažovateľa skôr ako obvineného po materiálnej stránke, keďže v kontexte zabezpečených dôkazov bolo zrejmé, že mu bude (formálne) vznesené obvinenie. Rovnaké závery platia aj vo vzťahu k prehliadke návesu. Generálny prokurátor pritom nijako nereagoval na odkaz sťažovateľa na judikatúru najvyššieho súdu a na právne závery z nej vyplývajúce.

16. Dňa 28. februára 2025 bola vykonaná domová prehliadka v objekte špecifikovanej chaty, ktorej vlastníkmi a užívateľmi sú sťažovateľ a [REDAKOVANÉ] (partnerka sťažovateľa), pričom nehnuteľnosť majú v podielovom spoluvlastníctve v podiele ½. Pri domovej prehliadke bola prítomná len [REDAKOVANÉ], dcéra [REDAKOVANÉ], ktorá, ako bolo preukázané, má v predmetnej chate trvalý pobyt a chatu aj užíva.

17. Primárnou povinnosťou OČTK vykonávajúcich domovú prehliadku je poučenie osoby, ktorej sa domová prehliadka priamo týka, čo sa však v posudzovanej veci nestalo, pretože OČTK si nezabezpečili prítomnosť vlastníkov nehnuteľnosti. Dcéra spoluvlastníčky nemá vlastnícke právo k chate a nie je podozrivou v predmetnej trestnej veci.

18. V trestnej veci boli zaistené mobilné telefóny – Samsung 20FE (dobrovoľne vydaný spoluobvineným), Iphone 16 Pro Max (odňatý sťažovateľovi), Iphone 14Pro Max (dobrovoľne vydaný [REDAKOVANÉ]) a CUBOT (zaistený ako stopa č. 76 pri prehliadke haly v k. ú. obce [REDAKOVANÉ]). Znalec v znaleckom posudku mal vykonať znalecké skúmanie uvedených mobilných telefónov a odpovedať na vymedzené otázky.

19. Ani k jednému zaistenému mobilnému telefónu nebol vydaný príkaz podľa § 116 a nasl. Trestného poriadku ku skúmaniu obsahu súkromnej komunikácie dotknutých osôb, pričom sťažovateľovi bol mobilný telefón odňatý. Zaistené mobilné telefóny sa považujú za veci v zmysle § 130 ods. 2 Trestného zákona, a to vrátane ich obsahu (napr. fotografie, videá, zoznam telefónnych čísel), a môžu byť zaistené viacerými spôsobmi (napr. vydanie veci podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku alebo odňatie veci podľa § 90 Trestného poriadku).

20. Na získanie informácií z aplikácií, ktoré nie sú uložené na technickom nosiči informácií (úložná pamäť telefónu), nepostačuje výzva na vydanie veci podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku, resp. odňatie veci podľa § 90 Trestného poriadku. Získavanie týchto informácií nie je automaticky obsiahnuté vo výzve na vydanie veci (resp. odňatí veci). OČTK si musia zadovážiť príkaz sudcu pre prípravné konanie podľa § 116 ods. 2 Trestného poriadku, pričom vo vyšetrovacom spise takýto príkaz absentuje.

21. Navyše, [REDAKOVANÉ] je advokátkou (medzinárodná advokátka), preto skúmaním obsahu jej mobilného telefónu a komunikácie v ňom došlo do zásahu do advokátskeho tajomstva. Neobstojí argument generálneho prokurátora, že [REDAKOVANÉ] neuviedla, že je advokátka. OČTK sú viazané zásadou zákonnosti a sú povinné si overiť, komu odnímajú mobilný telefón, a nemôžu sa svojej zodpovednosti zbaviť tým, že im to dotknutá osoba neuviedla. A navyše, týmito dôkazmi nemôžu OČTK odôvodňovať obvinenie sťažovateľa.

22. K porušeniu prezumpcie nevinoty sťažovateľ poukázal na formulácie prokurátorky v uznesení, ktorým rozhodla o sťažnosti sťažovateľa, pričom „*konštatovala naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty v rovine istoty.*“. Generálny prokurátor, naopak, v týchto formuláciách nevidel záver o tom, že obvinení predmetné skutky naozaj aj spáchali. Tým, že prokurátorka uvádza v rovine istoty, že sťažovateľ mal naplniť všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, „*dochádza tak k hodnotiacemu záveru prokurátora, ktorý je spôsobilý vyvolať v nezaujatom čitateľovi jednoznačnú predstavu o vine sťažovateľa, čím dochádza k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty...*“.

23. Sťažovateľ uplatnil argumentáciu týkajúcu sa nedôvodnosti svojho trestného stíhania, pričom generálny prokurátor tejto argumentácii nevenoval náležitú pozornosť a adekvátne sa s ňou nevyšporiadal, porušil preto právo sťažovateľa na stíhanie zo zákonných dôvodov.

24. Uvedené okolnosti odôvodňujú aj priznanie finančného zadosťučinenia, pričom uplatnená suma je primeraná a adekvátne ujmie na subjektívnych právach, ktorú sťažovateľ utrpel.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Ústavný súd, postupujúc podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. K právomoci ústavného súdu podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu upovedomenie generálneho prokurátora, ktorým nevyhovelo návrhu obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v ktorej predstavil základné ústavnoprávne východiská, ktoré je nevyhnutné zobrať na zreteľ pri prieskume podstaty vznesenia obvinenia v prípravnom konaní zo strany obvinených (IV. ÚS 212/2022, I. ÚS 640/2022). Ústavný súd uviedol, že jeho právomoc je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti

podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť má byť podávaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

27. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti/právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

28. Možno teda vo všeobecnosti uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou (ako aj listinou, chartou a dohovorom, pozn.) vrátane ním označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, II. ÚS 355/2022).

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti

rozhodovania súdov (m. m. IV. ÚS 80/2022, I. ÚS 640/2022). Už konštatované východiská sú pritom aktuálne aj vo vzťahu k ústavnému prieskumu upovedomenia generálnej prokuratúry vydaného v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku, pokiaľ sa sťažovateľ (efektívne) domáha vecného prieskumu dôvodnosti vznesenia obvinenia v trestnom konaní.

30. V tomto štádiu trestného konania zásadne neprináleží ústavnému súdu vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bolo postupom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť a dôvodnosť, resp. či sú alebo nie sú postačujúce na záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti. Uvedené v zásade patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní a následne v prípade podania obžaloby všeobecných súdov a ústavný súd by si tak predčasným vstupom do hodnotenia týchto okolností aťrahoval ich zákonnú právomoc a deformoval tak ústavný systém ochrany základných práv a slobôd v trestnom konaní.

31. V kontexte uvedených skutočností však nemožno vylúčiť možnosť, že návrh obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a jeho vybavenie zo strany generálnej prokuratúry môže byť za určitých špecifických okolností predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu (napr. ak sa takým návrhom odmietne generálny prokurátor zaoberať bez zákonného dôvodu, pri zle vyhodnotenej lehote na podanie návrhu v zmysle § 364 Trestného poriadku zo strany generálneho prokurátora či absencii akéhokoľvek odôvodnenia upovedomenia generálneho prokurátora, pozn.), aj v takom prípade však zostávajú aktuálne už uvedené východiská, v zmysle ktorých tak nebude možné túto právomoc ústavného súdu z dôvodu princípu subsidiarity uplatniť smerom k preskúmaniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti či postupu orgánov činných v trestnom konaní v tomto smere.

32. Pokiaľ ide o napadnuté upovedomenie, ústavný súd tiež vo všeobecnosti pripomína, že toto patrí k procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu. Spravidla je reakciou na žiadosť, návrh, podnet alebo iné podanie subjektu trestného konania odlišného od orgánu činného v trestnom konaní. Trestný poriadok ráta s inštitútom upovedomenia na viacerých miestach [§ 365 ods. 1 Trestného poriadku, vyzoznenie na žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, upovedomenie poškodeného o zaistení jeho nároku v zmysle § 50 ods. 6 Trestného poriadku, upovedomenie obvineného a jeho obhajcu týkajúce sa žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku či upovedomenie obvineného a poškodeného o vrátení veci podľa § 230 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku a pod.]. Zo sémantického hľadiska sa upovedomením orgánu činného v trestnom konaní rozumie poskytnutie vyzoznenia o procesnom úkone (vykonanom alebo plánovanom) alebo na základe žiadosti subjektu trestného konania o tom, či je v jeho právomoci vyhovieť podaniu podávateľa a v pozitívnom prípade oznámiť mu rozsah prijatých opatrení. Ak argumenty podávateľa nemožno akceptovať, v upovedomení sa uvedú dôvody, ktoré bránia prijať ním požadované opatrenia. Pokiaľ ide o náležitosti upovedomenia, Trestný poriadok ich nepredpisuje. Samotný obsah a rozsah upovedomenia je tak ponechaný na úvahe jeho spracovateľa. Napriek tomu musí mať upovedomenie orgánov činných v trestnom konaní takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, obsahu podania podávateľa a osobitostiam trestného konania, najmä jeho štádiu, v ktorom sa poskytuje. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené dodáva, že na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu, resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva kladené

na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015, I. ÚS 434/2022).

33. Vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu generálneho prokurátora ústavný súd neidentifikoval také okolnosti, ktoré vymedzil v bode 31 tohto uznesenia. Generálny prokurátor si riadnym spôsobom splnil povinnosť vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, t. j. zákonom ustanoveným postupom sa návrhom sťažovateľa zaoberal a o jeho vybavení sťažovateľa ako dotknutú osobu vyrozumel, návrh zjavne preskúmal a vyhodnotil a svoje závery mu oznámil (v odôvodnení upovedomenia).

34. Analýzou obsahu napadnutého upovedomenia ústavný súd jednoznačne ustálil, že generálny prokurátor skúmal námietky sťažovateľa v jeho návrhu a doplnení návrhu a poskytol mu adekvátne odôvodnenú odpoveď. Generálny prokurátor sa zaoberal námietkou sťažovateľa o nedôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa a vznesenia obvinenia. Podrobne poukázal na doterajšiu dôkaznú situáciu, na úkony vykonané pred vznesením obvinenia a na poznatky získané operatívno-pátracou činnosťou, z ktorých možno dostatočne spoľahlivo odvodiť záver o splnení zákonných podmienok na vznesenie obvinenia (porovnaj s. 7), predbežne skúmal výsledky a zákonnosť vykonaných prehliadok iných priestorov a pozemkov (s. 7 a 8), pričom vyslovil záver o nedôvodnosti námietok sťažovateľa o ich nezákonnosti. Vyjadril sa k neprítomnosti sťažovateľa na prehliadke haly v [REDACTED] (s. 9), k možnému porušeniu advokátskeho tajomstva (s. 10). Generálny prokurátor poukázal na druhovú zhodnosť tabakových výrobkov zaistených v hale v [REDACTED] a v hale v [REDACTED] (s. 11). K odňatiu mobilných telefónov a porušeniu práva na súkromie sa vyjadril na s. 11 a 12. Generálny prokurátor reagoval aj na otázku naplnenia objektívnej stránky trestného činu (osobitne s. 14) a aj na otázku naplnenia znakov spoločného konania v zmysle § 20 Trestného zákona (s. 15), na porušenie prezumpcie nevinu formuláciou prokurátorky (s. 16). Zároveň sa vyjadril k posúdeniu materiálneho korektívu (s. 16 – 17) poukázaním na okolnosti nasvedčujúce tomu, že vznikla škoda veľkého rozsahu.

35. V zmysle už uvedeného preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže v tomto štádiu trestného konania nemá právomoc na jej prerokovanie.

36. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu